

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie Ł. M. B. skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2021 r.
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania,
zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 16 kwietnia 2021 r., II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 19 marca 2019 r., II K (...),

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Przywołanym powyżej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. Ł. M. B. został skazany za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. m.in. na karę roku pozbawienia wolności. Wyrok ten – w zakresie dotyczącym tego skazanego – został zaskarżony przez jego obrońcę oraz prokuratora, jednakże Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt II Ka (...) – wobec Ł. M. B. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Ten wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony kasacją przez obrońcę Ł. M. B., w której zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt II K (...). Obrońca tego wniosku nie uzasadnił, poprzestając na uzasadnieniu samej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany odbywałby karę, w sytuacji w której z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien tego czynić, skoro wyrok ten na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wspomniany charakter orzeczeń będących przedmiotem (prawomocne i kończące postępowanie) zaskarżenia kasacją i związane z tym procesowe skutki zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.